

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Zemaníkovej a členiek Mgr. Ľubomíry Kúdelovej a JUDr. Evy Hudobovej v právnej veci žalobcu v 1. rade: **Č.**, a. s. P., IČO: X., N., P., Č. a žalobcu v 2. rade: **S.**, a. s. P., IČO: X., P., B., obaja zastúpení JUDr. V.K., advokátom, N., B., proti žalovanému v 1. rade: **S. S.**, a. s., IČO: X., Z., B., žalovanému v 2. rade: **J.**, nar. X., bytom P., B., žalovanému v 3. rade: **M.**, nar. X., bytom P., B., žalovanému v 4. rade: **JUDr. M.B.**, nar. X., bytom N., I., žalovanej v 5. rade: **Ing. Ľ.U.**, nar. X., bytom Š., B., žalovanému v 6. rade: **Ing. J.K.**, nar. X., bytom O., žalovanej v 7. rade: **Ľ.K.**, nar. X., bytom O., žalovanej v 8. rade: **Ľ.B.**, nar. X., bytom Z., B., žalovanej v 9. rade: **M.P.**, nar. X., bytom L., B. a žalovanej v 10. rade: **M.M.**, nar. X., bytom U., K., žalovaní 1/ až 3/ a 5/ až 10/ zastúpení JUDr. M.B., advokátom, Š., P., B. I, **o ochranu obchodného mena, obchodného tajomstva z nekalej súťaže**, o odvolaní žalovaných v 1/ a 2/ rade proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. júna 2007 č. k. 46 Cb 80/97-499, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. júna 2007 č. k. 46 Cb 80/97-499 v znení opravného uznesenia zo dňa 10. septembra 2007 č. k. 46 Cb 80/97-538 v napadnutej časti výroku, ktorým bola žalovanému v 1. rade uložená povinnosť zdržať sa verejného či neverejného šírenia údajov, z ktorých by priamo alebo nepriamo vyplýval záver, že žalovaný v 1. rade je právnym nástupcom žalobcu v 2. rade, a že

žalovaný v 1. rade preberá všetky práva a záväzky z dohôd a zmlúv, ktoré má uzavreté s obchodnými partnermi žalobca v 2. rade od svojho vzniku, p o t v r d z u j e .

V prevyšujúcej časti napadnutý rozsudok z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom v znení opravného uznesenia uložil žalovanému v 1. rade povinnosť zdržať sa verejného či neverejného šírenia údajov, z ktorých by priamo alebo nepriamo vyplýval záver, že žalovaný v 1. rade je právnym nástupcom žalobcu v 2. rade a že žalovaný v 1. rade preberá všetky práva a záväzky z dohôd a zmlúv, ktoré má uzavreté s obchodnými partnermi žalobca v 2. rade od svojho vzniku. Vo zvyšku súd žalobu zamietol a žalovaným v 1/ až 10/ rade priznal voči žalobcom trovy konania.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobcovia si uplatnili proti žalovaným právo na ochranu obchodného mena podľa ust. § 10 a nasl. Obch. zákonníka, na ochranu obchodného tajomstva podľa ust. § 17 a nasl. Obch. zákonníka a ochranu proti nekalej súťaži podľa ust. § 44 a nasl. Obch. zákonníka. Z obsahu žaloby vyplýva, že žalobca v 1. rade je jediným akcionárom žalobcu v 2. rade s dátumom vzniku 31. 12. 1991, žalovaný v 1. rade bol do obchodného registra Okresného súdu Bratislava v Bratislave zapísaný s dňom vzniku 07. júla 1997.

Z návrhu vyplynulo, že žalobca v 2. rade a žalovaný v 1. rade majú ten istý predmet podnikania, v tom istom sídle s obchodným názvom a logom ľahko zameniteľným. Týmto svojím konaním žalovaný v 1. rade porušil ust. § 10 Obch. zákonníka, pretože jeho obchodné meno a logo je ľahko zameniteľné s obchodným menom a logom žalobcu v 2. rade. Žalovaní v 2. až 10. rade, sú bývalými vedúcimi pracovníkmi žalobcu v 2. rade, alebo zakladatelia žalovaného v 1. rade, alebo členom jeho orgánov. Žalovaný v 1. rade začal svoju podnikateľskú činnosť listom zo dňa 29. 07. 1997, ktorým oznamoval všetkým zákazníkom žalobcu, že od 21. 07. 1997 preberá všetky práva a záväzky z dohôd a zmlúv, ktoré k uvedenému dňu mali uzavreté s tým, že všetky telefonické, faxové a ďalekopisné čísla i poštové adresy zostali rovnaké, len sa zmenilo bankové spojenie, čo je nezlučiteľné s naším

právnym poriadkom a spôsobilým privodiť ujmu, či likvidáciu žalobcu. Podľa oznámenia bývalého predsedu predstavenstva žalobcovia zistili, že žalovaní v 2. až 10. rade, okrem žalovaného v 4. rade, ako aj všetci ostatní zamestnanci žalobcu v 2. rade skončili pracovný pomer u žalobcu v 2. rade a začali pracovať u žalovaného v 1. rade. Žalovaní v 2. až 10. rade zastávali dôležité riadiace funkcie u žalobcu v 2. rade a boli v styku s obchodným tajomstvom žalobcu v 2. rade. Svojím konaním tým, že pokračujú v obchodných aktivitách žalobcu v 2. rade, porušujú ust. § 17 a nasl. Obch. zákonníka na ochranu obchodného tajomstva, čím spôsobili a spôsobujú škodu na úkor žalobcov. Žalovaný v 1. rade na výzvu žalobcu v 2. rade k zdržaniu sa nekalosúťažného konania, nereagoval. Žalobcovia doložili k návrhu dôkazné listiny (fotokópiu zápisnice z pracovného rokovania zástupcov žalobcu v 2. rade a žalobcu v 1. rade, konaného dňa 31. 07. 1997 v B., fotokópiu odpisu notárskej zápisnice spísanej dňa 25. 08. 1997 notárkou JUDr. T.Š. o osvedčení priebehu mimoriadneho valného zhromaždenia žalobcu v 2. rade, list žalobcu v 2. rade adresovaný žalobcovi v 1. rade zo dňa 27. 11. 1996 o výpise zo zoznamu akcionára, fotokópiu oznámenia zo dňa 29. 07. 1997 žalovaného v 1. rade, že od 21. 07. 1997, preberá spoločnosť žalovaného v 1. rade činnosť, všetky práva, záväzky z dohôd a zmlúv, ktoré mal k tomuto dňu s firmou P. spoločnosť žalovaného v 1. rade, upozornenie žalobcu v 2. rade adresovaného žalovanému v 1. rade zo dňa 03. septembra 1997 na okamžité skončenie nekalosúťažného konania, fotokópiu rozpisu škody na strate obchodnej marže realizovanej obchodnou spoluprácou, škody na strate majetku dcérskej spoločnosti, obrat žalobcov, prijaté dividendy od žalobcu v 2. rade, zisk z ukončených zákaziek žalobcov, leták žalovaného v 1. rade, fotokópie listov žalovaného v 1. rade, pod „hlavičkou“ žalobcu v 2. rade adresovaného žalobcovi v 1. rade zo dňa 02. 08. 1997, 10. 08. 1997 a 11. 08. 1997, označených ako zaslanie prepravných dokladov, fotokópiu zápisnice z valného zhromaždenia žalovaného v 1. rade konaného dňa 02. 06. 1997, fotokópiu kúpnej zmluvy uzavretú medzi žalobcovi v 2. rade a žalovaným v 1. rade zo dňa 21. 07. 1997 o predaji nehnuteľností nachádzajúcich sa v k. ú. K., LV č. X., fotokópiu faxovej správy obsahujúcej komisionársku zmluvu, uzavretú medzi S., o. c. p., a. s., B. a žalobcom v 2. rade, znalecký posudok č. 128/2001 G. spol. s r. o., T. z novembra 2001 k vyčísleniu škody vzniknutej žalobcom, odborný posudok č. 153/2001 vypracovaný znalcom Ing. J.K. o ocenení nehnuteľnosti administratívnej budovy s príslušenstvom v K. LV č. X., kat. územia K., parc. č. 2201, 2202, fotokópiu pozvánky na mimoriadne valné zhromaždenie žalobcu v 2. rade na deň 25. 08. 1997, zápisnicu z valného zhromaždenia žalovaného v 1. rade zo dňa 02. 06. 1997.

Podaním zo dňa 10. januára 2006 žalobca navrhol zmenu petitu tak, aby súd rozhodol:

Žalovaní sú povinní zdržať sa verejného, či neverejného šírenia údajov. Z ktorých by priamo, alebo nepriamo vyplýval záver, že žalovaný v 1. rade, je právnym nástupcom žalobcu v 2. rade a že žalovaný v 1. rade preberá všetky práva a záväzky z dohôd a zmlúv, ktoré mal uzavreté s obchodnými partnermi žalobca v 2. rade od svojho vzniku.

Žalovaní sú povinní zdržať sa užívania, označení a programovania obchodného mena a logá svojho podniku a svojich služieb ako S. S. a. s., P., B..

Žalovaným sa zakazuje disponovať a užívať majetok žalobcu v 2. rade, zaťažovať tento majetok, alebo prevádzať vlastníctvo k tomuto majetku v prospech tretích osôb, prenášať a prevádzať záväzky, pohľadávky, práva a povinnosti na iné osoby.

Žalovaní v 1. až 10. rade sú povinní spoločne a nerozdielne poskytnúť žalobcom primerané zadost'učinenie v sume 18 mil. Sk.

Žalovaní v 1. až 10. rade sú z dôvodu dopustenia sa nekalosúťažného konania voči žalobcom povinní spoločne a nerozdielne nahradiť žalobcom škodu v sume 125 346 850,- Sk.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom svedkov. Svedkyňa JUDr. J.M., nar. X., bytom J., P.0, Č. uviedla, že je zamestnankyňou žalobcu v 1. rade od roku 1991. Niekedy po roku 1993 sa žalobca v 1. rade rozhodol založiť dcérsku spoločnosť, t. j. žalobcu v 2. rade. O dianí v tejto obchodnej spoločnosti sa dozvedela na základe podnetu zo strany generálneho riaditeľa žalobcu v 1. rade. Bola vytvorená pracovná skupina, ktorá vycestovala na S. prešetriť situáciu. V sídle žalobcu v 2. rade sa od p. J. dozvedeli, že všetci zamestnanci žalobcu v 2. rade dali výpovede a zhodou okolností skončila aj platnosť nájomnej zmluvy na prenajaté priestory sídla spoločnosti žalobcu v 2. rade. Zistili, že zamestnanci nedali výpoveď, ale sa dohodli so zamestnávateľom na rozviazaní pracovného pomeru a zo strany p. J. nebolo vyjasnené, prečo nepožiadal o predĺženie nájomnej zmluvy na prenajaté priestory. Vybavenie kancelárií bolo zariadením patriacim žalobcovi v 2. rade a bolo používané zamestnancami žalovaného v 1. rade. Do pobočky v K. sa pracovná skupina nedostala.

Svedok Ing. J.M., nar. 24. 07. 1970, bytom Ď., B. uviedol, že bol zamestnancom žalobcu v 2. rade a neskôr zamestnancom žalovaného v 1. rade, kedy ukončil pracovný pomer v S. a. s., si nevedel spomenúť. K zmene zamestnávateľa sa rozhodol na základe ponuky a na základe vlastného zváženia po získaní informácie, o tom, že žalobca v 1. rade plánuje zatvárať

svoje zahraničné pobočky. Po zmene zamestnávateľa prakticky chodil do totožnej kancelárie, ako pred zmenou zamestnávateľa. Postupom času došlo k zmene zariadenia kancelárií aj výpočtovej techniky.

Súd z predložených dokladov a na základe vykonaného dokazovania zistil, že predmetom sporu je ochrana obchodného mena a ochrana pred nekalosúťažným konaním zo strany žalovaných v zmysle vyššie uvedeného upraveného petitu podľa podania žalobcov zo dňa 10. 01. 2006.

Z listu žalovaného v 1. rade adresovanom zahraničným partnerským firmám nesporne vyplýva, že žalovaný v 1. rade uviedol, že je právnym nástupcom žalobcu v 2. rade a zmenilo sa „iba“ číslo účtu. V prípade, ak medzi žalobcami a žalovaným v 1. rade nedošlo k nejakej dohode o podnikateľskej činnosti, je možné tento „obežník“ kvalifikovať ako konanie spôsobilé vyvolať klamlivú predstavu a zaistiť tým žalovanému v 1. rade v hospodárskej súťaži prospech v zmysle ust. § 45 ods. 1 Obch. zákonníka. Z výpisu o zápise žalobcu v 2. rade a žalovaného v 1. rade vyplýva určité nepriame personálne prepojenie medzi členmi predstavenstiev (K. – Ing. K.), prokúra pre Ing. M.L. u žalobcu v 2. rade a predseda predstavenstva u žalovaného v 1. rade. Z týchto údajov má súd jednoznačne preukázané, že došlo k porušeniu generálnej klauzuly § 44 ods. 1 Obch. zákonníka, keď žalovaný v 1. rade v rozpore s dobrými mravmi začal podnikat' s portfóliom žalobcu v 2. rade, čím žalobcovi v 2. rade privodil ujmu v podnikateľskej činnosti žalobcu v 2. rade.

Obchodné meno podľa ust. § 10 ods. 1 Obch. zákonníka, nesmie byť zameniteľné s obch. menom iného podnikateľa a nesmie vzbudzovať klamlivú predstavu o podnikateľovi, alebo o predmete podnikania. Túto povinnosť v zmysle cit. ust. má nielen podnikateľ, ale aj registrový súd, podľa ktorého bola asi dostatočná miera odlišenia, keď vykonal zápis žalovaného v 1. rade.

V časti žaloby týkajúcej sa zákazu disponovať a užívať majetok žalobcu. Prenášať a prevádzať záväzky, pohľadávky, práva a povinnosti na iné osoby – v čase rozhodovania nebolo preukázané, že by disponovali žalovaní s majetkom, alebo nejakými majetkovými právami žalobcov.

Nárok na zaplataenie 18 mil. Sk z titulu primeraného zadost'učinenia odvodené od ročného obratu žalobcu v 1. rade a dlhoročnej tradícii jeho pôsobenia na trhu so špedično-dopravnou činnosťou, nebolo nejakým spôsobom voči žalovaným v 2. až 10. rade odôvodnené. Vytvorením obchodnej spoločnosti žalovaného v 1. rade, žalobca v 2. rade súdu nepreukázal, že by na základe informácií získaných napr. z pracovného rokovania zástupcov žalobcov, konaného dňa 31. 07. 1997, urobil určité opatrenia súvisiace s poskytnutím informácií všetkým svojim obchodným partnerom o tom, že konanie, resp. podnikateľská činnosť žalovaného v 1. rade v žiadnych súvislostiach nesúvisí s podnikateľskou činnosťou žalobcu v 2. rade. Z uvedenej zápisnice okrem iného vyplýva, že žalobcovia vznik žalovaného v 1. rade určitým spôsobom akceptovali, napr. pri riešení príchodu kamiónov, určených na žalobcu v 2. rade, že je možné rokovať so spoločnosťou žalovaného v 1. rade o ich vybavení, aby nevznikla škoda „veľkého rozsahu“.

Náhrada škody bola žalobcami vypočítaná, zo straty podielu na zisku 32 300,- Sk zo straty obeh. marže, realizovanej obeh. spoluprácou vrátane straty na úrokoch v sume 24 599,- Sk, škoda na majetku dcérskej spoločnosti 17 834 tis. Sk, predložil žalobca v 1. rade nepreukázateľnými dokladmi fotokópiami podkladových materiálov, nepreukazujúc, ako hospodárske výsledky žalobca v 1. rade a žalobca v 2. rade za určité obdobie skutočne dosiahli, aký rozsah hnutel'ného majetku im bol zo strany žalovaného v 1. rade odobratý, v neposlednom rade v akom rozsahu škody svojim konaním podieľali žalovaní.

Na základe takto zisteného skutkového a právneho stavu súd rozhodol tak, ako vyplýva z výroku rozsudku.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O. s. p.

Žalobcovia v 1. a 2. rade podali proti rozsudku odvolanie podaním zo dňa 01. augusta 2007 proti časti, ktorou bol návrh zamietnutý a trovám konania. Odvolanie podali podľa § 205 ods. 2 písm. c/, d/, f/ O. s. p.

V odôvodnení odvolania uviedli, že v napadnutom rozsudku súd nedostatočne, ba až vôbec neuviedol, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, a prečo nevykonal ďalšie

navrhnuté dôkazy. Tieto zásadné nedostatky odôvodnenia rozsudku spôsobili, že výroková časť napadnutého rozsudku nemá oporu v jeho odôvodnení.

Žalobcovia majú za to, že súd správne konštatoval dopustenie sa nekalosúťažného konania žalovaným v 1. rade podľa ust. 44 ods. 1 Obch. zákonníka. Z dôkaznej listiny, ktorú mal súd preukázanú – fotokópia oznámenia zo dňa 29. 07. 1997 žalovaného v 1. rade, že od dňa 21. 07. 1997, preberá spoločnosť žalovaného v 1. rade činnosť, všetky práva a záväzky z dohôd a zmlúv, ktoré mala k tomuto dňu s firmou P. spoločnosť žalovaného v 1. rade vyplýva, že bola v mene žalovaného v 1. rade podpísaná žalovaným v 2. rade, hoci ten v tom čase nebol podľa vlastnej výpovede, v žiadnom vzťahu so žalovaným v 1. rade. Navyše v tom čase bol predsedom predstavenstva žalobcu v 2. rade a jeho samostatným prokuristom. Aj žalovaný v 2. rade sa teda dopustil nekalosúťažného konania spolu so žalovaným v 1. rade. Zároveň majú za to, že vzhľadom na okolnosti, je konanie žalovaného v 1. a 2. rade jednoznačným nekalosúťažným konaním, ktoré vyvoláva nebezpečenstvo zámieny so žalobcom v 2. rade. Žalovaný v 1. rade používal identické logo, ochrannú známku (ku ktorej užívaniu nebol v tom čase oprávnený, pretože k prevodu ochrannej známky došlo až dňa 20. 08. 1997). Rozposielanie obežníkov zahraničným firmám potvrdzuje aj navrhovaný dôkaz – Potvrdenie spoločnosti D. o obdržaní listu zo dňa 29. 07. 1997, v ktorom žalovaný v 1. rade zámerne nepravdivo informoval o právnom nástupníctve žalobcu v 2. rade. Súd prvého stupňa teda nedostatočne vyhodnotil dôkaznú listinu – list adresovaný spoločnosti P., nakoľko z nej vyplýva, že nekalosúťažného konania sa dopustil aj žalovaný v 2. rade. V tejto súvislosti poukázali na ďalšie dôkazy, preukazujúce, že žalovaný v 2. rade bol už v roku 1999 činný aj u žalovaného v 1. rade (potvrdenie Z. z 22. 11. 1999 určené a. s., K.).

Listinami – Pozvánka na VZ žalobcu v 2. rade z 30. 07. 1997 podpísaná žalovaným v 2. rade, v ktorej okrem iného žalovaný v 2. rade navrhoval menovanie likvidátora žalobcu v 2. rade a faxová správa zo dňa 12. 08. 1997 adresovaná JUDr. R.B. (v tom čase právny zástupca žalovaného v 2. rade), v zmysle ktorej žalovaný v 2. rade požadoval zvolanie valného zhromaždenia žalobcu v 2. rade, na ktorom by sa rozhodlo o zrušení a likvidácii žalobcu v 2. rade – žalobcovia poukázali na súčinnosť žalovaného v 2. rade so žalovaným v 1. rade, a to napriek tomu, že v tom čase bol členom štatutárneho orgánu žalobcu v 2. rade, a teda konal v priamom rozpore s jeho záujmami.

Žalovaný v 2. rade zamlčal skutočnosť, že už dňa 30. 07. 1997 previedol aj nehnuteľný majetok – budova v K., zo žalobcu v 2. rade na žalovaného v 1. rade. Takisto zamlčal skutočnosť, že žalovaný v 1. rade už v tom čase podnikal s tým istým hnutelným majetkom, ktorý ešte pred pár dňami patril žalobcovi v 2. rade.

Odvolatelia sa nestotožnili tiež s názorom vysloveným prvostupňovým súdom ohľadne obchodného mena žalobcov. Odôvodnenie rozhodnutia v tejto časti taktiež považujú za absolútne nedostatočné, pretože sa neopiera o vykonané dôkazy, ani o navrhované dôkazy. Súd mal skúmať, či obchodné meno žalovaného v 1. rade nie je zameniteľné s obchodným menom žalobcu v 2. rade, a to s ohľadom na všetky okolnosti prípadu, z nekalosúťažného hľadiska. Súd nedostatočne posúdil navrhované dôkazy, z ktorých bola zrejماً zameniteľnosť loga. Súd sa vôbec nezaoberal otázkou, do akej miery bolo obchodné meno, logo, predmet podnikania žalovaného v 1. rade spôsobilé vyvolať u tretích osôb zámenu so žalobcom v 1. rade.

Odvolatelia taktiež nesúhlasia so zamietnutím návrhu na primerané zadost'učinenie vo výške 18 mil. Sk, ako náhradu ujmy, ktorú žalobcovia utrpeli z dôvodu nekalosúťažného konania žalovaných. Z predložených dôkazov jednoznačne vyplynulo, že žalobca v 2. rade v dôsledku činnosti žalovaného v 1. rade zo dňa na deň stratil všetkých obchodných partnerov a klientov, a to aj na základe nepravdivých informácií, ktoré rozširoval žalovaný v 1. rade aj žalovaný v 2. rade. Čo sa týka výšky primeraného zadost'učinenia, žalobcovia poukazujú týmto na súdnu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá pri určení výšky primeraného zadost'učinenia vychádza z rozsahu a intenzity nekalosúťažného konania v pomere k vykázanému zisku odporcu v roku, v ktorom došlo k realizácii nekalosúťažného konania. Je zrejmé, že súd nedostatočne vyhodnotil dôkazy, pretože z predložených dôkazov by podľa súdnej praxe NS SR bolo možné určiť výšku primeraného zadost'učinenia (zisk za predchádzajúce roky sa dal učiť podľa údajov žalobcu v 1. rade, prípadne podľa výsluchov žalovaného v 2. rade, daňových priznaní, zápisnice z valného zhromaždenia žalobcu v 2. rade zo dňa 02. 06. 1997 (zisk po zdanení za rok 1996 vo výške 2,584 mil. Sk) a pod. Súd sa však týmito dôkazmi vôbec nezaoberal.

Prvostupňový súd zamietol návrh žalobcov na náhradu škody vo výške 125 346 850,- Sk, z dôvodu nekalosúťažného konania, pretože podľa názoru súdu žalobca

v 1. rade vyčíslil na základe nepreukázateľných dokladov, nepreukázal aké hospodárske výsledky žalobcovia dosiahli, aký rozsah hnutel'ného majetku im bol zo strany žalovaného v 1. rade odobratý, a v akom rozsahu škody sa žalovaní podieľali svojím konaním. Žalobcovia však majú za to, že súd nedostatočne posúdil dôkazy a v dôsledku toho nedostatočne zistil skutkový stav – predpoklady na priznanie výšky náhrady škody. Čo sa týka prvého predpokladu náhrady škody – protiprávne konanie, súd mal preukázané, že žalovaný v 1. rade sa dopustil porušenia § 44 ods. 1 Obch. zákonníka, keď „v rozpore s dobrými mravmi začal podnikat' s portfóliom žalobcu v 2. rade, čím žalobcovi v 2. rade privodil ujmu v podnikateľskej činnosti žalobcu v 2. rade (str. 6 napadnutého rozsudku). Prvostupňový súd mal teda preukázané, že minimálne žalovaný v 1. rade sa dopustil protiprávneho konania. Súd konštatoval, že žalobcovia nepreukázali výšku a opodstatnenosť škody. Žalobca v 1. rade preukázal výšku vzniknutej škody, ktorá spočívala v skutočnej škode – majetkovej ujme a v ušlom zisku, znaleckým posudkom č. 128/2001, vypracovaným znaleckou organizáciou G., spol. s r. o. Súd počas konania nevykonal tento dôkaz vôbec, nevy počul znalca, ale úplne z nepochopiteľných dôvodov, ktoré v odôvodnení neuviedol, zamietol celý znalecký posudok bez ďalšieho. Žalobcovia majú za to, že ak súd nedisponoval možnosťami posúdiť skutočnosti uvedené v znaleckom posudku, mal vypočúť, resp. pribrať znalca za účelom posúdenia znaleckého posudku predloženého žalobcami. Súd bez uvedenia dôvodu spochybnil všetky podkladové materiály znaleckého posudku, hoci tie vychádzali z oficiálnych účtovných a daňových dokumentov, ktoré mal znalec predložené a overené.

Pokiaľ ide o konštatovanie, že žalobcovia nepreukázali, aký rozsah hnutel'ného majetku im bol zo strany žalovaného v 1. rade odobratý, žalobcovia poukázali na zápis z pracovného rokovania z 31. 07. 1997, v ktorom žalovaný v 2. rade potvrdil, že s majetkom žalobcu v 2. rade hospodári žalovaný v 1. rade, na výpovede žalovaného v 2. rade, ako i výpoveď svedka Ing.J.M.. Poukázali i na to, že žalovaný v 1. rade navyše nadobudol na úrok žalobcu v 2. rade prakticky bezodplatne aj nehnuteľný majetok – administratívna budova v K., čo mal súd preukázané kúpnu zmluvou a prevodnými príkazmi na akcie.

Žalovaný v 1. rade nadobudol dňa 15. 08. 1997 od žalobcu v 2. rade zastúpeného žalovaným v 2. rade, aj majetkovú účasť na podnikaní spoločnosti D., s. r. o., a to v rozpore so stanovami žalobcu v 2. rade. Žalovaný v 1. rade nadobudol bezodplatne práva k ochrannej známke žalobcu v 2. rade S. 174434 zmluvou zo dňa 20. 08. 1997 na žalovaného v 1. rade,

pričom bolo zrejmé, že vzhľadom na všetky okolnosti to bolo v rozpore so záujmami žalobcu v 2. rade. Tieto skutočnosti žalobcovia preukázali listinami – Výpisom z registra ochranných známk žalobcu v 2. rade a žalovaného v 1. rade a Zmluvou o prevode práva k ochrannej známke S. z prevodcu, t. j. žalobcu v 2. rade na nadobúdateľa t. j. žalovaného v 1. rade zo dňa 20. 08. 1997.

Žalobcovia podali odvolanie aj proti rozhodnutiu o trovách konania z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia. Zastávajú názor, že posúdenie úspechu žalobcov vo veci ako nepatrného v pomere ku všetkým žalobným návrhom, je nesprávne. Žalobcovia sa primárne domáhali zabránenia nekalosúťažného konania zo strany žalovaných, náhrady ujmy a škody týmto spôsobenej. Hoci súd nepriznal žalobcom odškodnenie, napriek tomu konštatoval, že žalovaný v 1. rade sa dopustil nekalosúťažného konania. V tejto súvislosti tiež poukázal na ustanovenie § 13 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z. z.

Na základe uvedeného navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Proti rozsudku podal odvolanie i žalovaný v 1. rade (proti prvému výroku) podaním zo dňa 06. augusta 2007.

V odôvodnení odvolania uviedol, že žalobcovia nepreukázali, že by došlo k nekalej súťaži zo strany žalovaného v 1. rade. V priebehu celého konania žalovaný v 1. rade tvrdil a preukazoval, že k uvedenému konaniu nedošlo. V odvolaní spochybnil faxovú správu, ktorá je podľa neho vyskladaná z viacerých dokumentov a nie je spôsobilým dôkazným prostriedkom.

Ďalej v odvolaní poukázal na ust. § 80 písm. b/ O. s. p. v spojení s ust. § 154 ods. 1 O. s. p., t. j. aby súd mohol vyniesť napadnutý rozsudok, musel mať za preukázané, že žalovaný v 1. rade k 26. 06. 2007 šíri vo vzťahu k tretím osobám informácie, že je právnym nástupcom S., a. s. ..., a že prebral všetky práva a záväzky z dohôd, ktoré má s tretími osobami uzatvorené S., a. s. ... Žalobcovia nepreukázali, že žalovaný v 1. rade sa dopúšťa nekalosúťažného konania. Navrhol ním napadnutú časť výroku rozsudku zmeniť a žalobu zamietnuť.

Žalobcovia vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného v 1. rade uviedli, že svoj nárok preukázali, nielen faxovou správou, ale aj potvrdeniami od obchodných partnerov o autenticite predloženého dôkazu. Trvajú na tom, že žalovaný v 1. rade sa dopustil nekalosúťažného konania a navrhli v tejto časti rozsudok potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 v spojení s ust. § 214 ods. 2 O. s. p. platného a účinného od 15. októbra 2008 a zistil, že odvolanie žalovaného v 1. rade nie je dôvodné a odvolanie žalobcov je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania je posúdenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku, ktorým súd rozhodol o uplatnenom nároku žalobcov voči žalovaným.

Podľa § 44 ods. 1 Obch. Z. nekalou súťažou je konanie v hospodárskej súťaži, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi súťaže a je spôsobilé privodiť ujmu iným súťažiteľom a spotrebiteľom. Nekalá súťaž sa zakazuje.

Generálna klauzula podľa obsahu všeobecne vymedzuje nekalú súťaž, ktorá je predmetom právneho postihu a je založená na splnení troch podmienok a to“

a/ aby išlo o konanie v hospodárskej súťaži,

b/ aby toto konanie bolo v rozpore s dobrými mravmi súťaže,

c/ aby bolo spôsobilé privodiť ujmu súťažiteľom.

Ad a/ Pojem hospodárska súťaž Obchodný zákonník nevymedzuje, ale treba vychádzať z ustanovenia § 41 Obch. Z., podľa ktorého fyzické a právnické osoby, ktoré sa zúčastňujú na hospodárskej súťaži, aj keď nie sú podnikateľmi (ďalej len „súťažitelia“), majú právo slobodne rozvíjať svoju súťažnú činnosť v záujme dosiahnutia hospodárskeho prospechu a združovať sa na výkon tejto činnosti, sú však povinné pritom dbať na právne záväzné pravidlá hospodárskej súťaže a nesmú účasť na súťaži zneužívať. Citované ustanovenie § 41 rozširuje pôsobnosť obchodného zákonníka i na subjekty, ktoré inak jeho úprave nepodliehajú. Vecným obsahom súťaže, na ktorý sa úprava vzťahuje, je daný obmedzením na súťažnú činnosť v záujme dosiahnutia hospodárskeho prospechu, pričom z tohto nemožno vyvodiť, že by mohlo ísť len o súťaž v rámci obchodných stykov medzi podnikateľmi. Súťažiteľmi resp. subjektami súťažno-právnych vzťahov môžu byť tí, ktorí majú spôsobilosť na právne úkony a nielen tí, ktorí majú oprávnenie na podnikateľskú činnosť. Teda

súťažiteľmi môžu byť i rôzne záujmové združenia, rôzne spoločenstvá a pod. Pokiaľ ide o hospodársky prospech, tento je rozhodne nutné chápať v širšom merítku, nielen čo do zisku, ale napr. i postavenie súťažiťa, jeho prestíž a pod., teda pod tento pojem je možné zahrnúť i konania, ktoré nie sú zamerané na dosiahnutie zisku.

Ad b/ Dobré mravy súťaže sú pojmom mimoprávnym, ktoré sú merítkom etického hodnotenia konkrétnych situácií zodpovedajúcich všeobecne uznávaným pravidlám slušnosti.

Ad c/ Tretím predpokladom naplnenia skutkovej podstaty nekalosúťažného konania je, aby bolo spôsobilé privodiť ujmu, v danom prípade žalobcovi ako súťažiteľovi, pričom stačí, ak vznik ujmy objektívne hrozí.

Pokiaľ ide o zvláštne skutkové podstaty nekalej súťaže (§ 47 písm. a/), platí pre ne, že ich základ spočíva v klamlivých údajoch, vykonaných vo vzťahu k iným súťažiteľom alebo spotrebiteľom. V ust. § 47 ide o vyvolanie nebezpečenstva zámieny s iným subjektom tým, že bolo použité zvláštne označenie podniku, ktoré právom užíva iný súťažiteľ. Do tohto rámca teda patrí i ochrana obchodného mena. Podnikateľský subjekt zapísaný v obchodnom registri pod svojim obchodným menom, pod ktorým robí právne úkony (vstupuje do práv a záväzkov a pod.), teda ide o označenie, ktorým je identifikovaný a jeho podstatné znaky sú určené zákonom (§ 9 Obch. Z.). Obchodné meno je v súvislosti s jeho vlastnosťami chránené preto neoprávneným zásahom samo o sebe a právne prostriedky ochrany obchodného mena môže použiť každý, kto bol vo svojich právach dotknutý (§ 12 Obch. Z.). Zameniteľnosť podľa § 47 je pojmom objektívnym, nie je viazaná na subjektívne prvky. Pre naplnenie tejto skutkovej podstaty sa nevyžaduje úmysel, ani nie je nutné, aby ten, kto sa takéhoto konania dopustí, si bol zameniteľnosti vedomý.

Pokiaľ ide o prvý výrok napadnutého rozsudku, odvolací súd sa s názorom vysloveným prvostupňovým súdom stotožnil.

V prevyšujúcej časti odvolací súd prijal názor, že rozhodnutie bolo vydané na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu, v dôsledku čoho vznikli pochybnosti o správnosti vysloveného právneho názoru.

Pokiaľ ide o nárok ohľadne zameniteľnosti obchodného mena, v tejto časti nebolo dôsledne skúmané, či nedošlo k porušeniu ust. § 10 ods. 1 Obch. Z., z obsahu ktorého

vyplýva, že jednou zo základných zásad je jeho nezameniteľnosť s obchodným menom onoho podnikateľského subjektu.

Ak je zistené, že v rámci hospodárskej súťaže, nie však len v súvislosti s nekalou súťažou, ale i v súvislosti s ochranou súťaže i v súvislosti s ochranou obchodného mena ako nehmotného statku, boli porušené práva jednotlivcov, majú dotknuté osoby k dispozícii sústavu hmotno-právnych nárokov (sankcií), ktoré môžu uplatňovať, a im zodpovedajúce procesnoprávne prostriedky obrany. Nároky uplatňované v súvislosti s nekalosúťažným konaním majú majetkovú i nemajetkovú povahu. Základnými nárokmi sú požiadavky, aby sa rušiteľ zdržal protiprávneho konania a odstránil závadný stav. Taktiež možno uplatňovať náhradu škody, nárok na primerané zadosťučinenie. Nárok na primerané zadosťučinenie je nárokom na plnenie za ujmu nemateriálnej povahy, ide o nárok objektívny, ktorý nie je viazaný na splnenie akýchkoľvek subjektívnych podmienok. Pokiaľ ide o nárok na náhradu škody, platia ust. § 757 v spojení s § 373 Obch. Z., pričom platí princíp objektívnej zodpovednosti s možnosťou liberácie, avšak primerané zadosťučinenie v peňažnej forme, by bolo vyjadrením akejsi kompenzácie za nepreukázateľné straty, ktoré poškodený utrpel.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd konstatoval, že ani v časti nároku na náhradu škody ani v časti nároku primeraného zadosťučinenia, sa prvostupňový súd dôsledne neriadil právnym predpisom, predložené dôkazy riadne nevyhodnotil resp. niektorými sa ani nezaoberal (znalecký posudek), v čom odvolací súd vidí pochybenie pri rozhodovaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedeného napadnutý rozsudok v prvej časti výroku podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil a v prevyšujúcej časti podľa § 221 ods. 1 písm. h/, ods. 2 O. s. p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom rozhodne i o trovách konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.

V Bratislave 06. augusta 2009

JUDr. Jana Zemaniková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Zuzana Štofániková